

ROK HAVRANA

VLADIMÍR ŠLECHTA

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

ROK HAVRANA

Copyright © 2015 by Vladimír Šlechta

Cover © 2015 by Michal Ivan

Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-261-7 (PDF)

Vladimír Šlechta

Rok Havrana

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. *Ploty z kostí* *
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)
Kukaččí mláďata *

Oggerdovský cyklus

Střepy z Apokalypsy
Kyborgovo jméno
Keltská brána
Lovci přízraků *

Emma z umírajícího města

Mimo cykly

Rok Havrana
Tajemství Morie

* *připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola první:

Zpustošená země

*„Lepší Havran v hrsti
než bitevní vrtulník Apache na střeše.“*

major Jan Kovář

01

„Vidiš ho?“ ukázal hubený vousáč. „To je *dron*. Bezpilotní hračička, tichej zabiják. Zrovna teď si nás v Mnichově prohlížejí na monitoru. Tak se usmívej, Kubo, a zamávej jim. Nebo se nějaký operátor zvenčne a našije to do nás z minikulometu.“

„Ále prdlajs, ty vole,“ odsekl tloušťík. „Plachtí tam jen pitomý káně.“

„Vidte, že je to *dron*, paní,“ hledal vousáč zastání u Marie. „Vy to přece poznáte.“

Marie si zaclonila oči. Na hřebeni trčela ohořelá tor-

za smrků, špičatá jako párátka. Nad nimi něco kroužilo. Možná to byl dron a možná káně.

„Je to moc blízko slunce,“ řekla. „Nedokážu to rozeznat.“

Svah, nad kterým trčely zbytky spáleného lesa, jí byl povědomý. Nebyla si však jistá, jestli tu před válkou byla, nebo ne. Kdysi tady prosperovala zahrádkářská kolonie. Jedna zahrádka vedle druhé, každá o ploše čtyř set metrů čtverečních. V každé zahrádce stávala zahradní chatka. Z některých chatek, z těch dřevěných, zbyly jen tmavé obdélníky. Jiné vystavěli z cihel a zůstaly po nich očázené zdi. Les i zahrádkářskou kolonii kdysi zachvátil požár. Oheň nabyl takové síly, že přeskakoval od jedné chatky ke druhé. Bral s sebou i kadibudky a komposty, které by za normálních okolností nemohly nikdy vzplanout. Z plotů mezi parcelami zůstaly jen betonové sloupky, protože žár roztavil pletivo. Tohle se však stalo už před lety. Svah teď zarůstal svěží zelení, ale hranice mezi parcelami byly stále ještě zřetelné.

Byla jsem tu někdy? přemýšlela Marie. Nebyla?

Pokud ano, muselo to být v hlubokém dětství. Ale možná že kdysi navštívila jinou zahrádkářskou kolonii. Takovýchhle strání se zahrádkami bývaly v České republice tucty.

„Jasně že je to dron,“ řekla. „Nebo jste si mysleli, že mě naši nechají bez ochrany?“

Tloušťík i hubený vousáč se na sebe nespokojeně podívali. Marie, jako už poněkolkáté, vycítila, že něco není v pořádku.

Do hajzlu a doprdele, zopakovala si v duchu. Komu mě to hodili na krk? Dvěma postavám z Karla Meye? Vždyť vypadají jako Hobble Frank a Tlustý Jemmy!

Tloušťík vlastně nebyl tlustý, ale vyzábělý – stejně jako jeho kumpán. Měl však velkou hlavu a naducané tvá-

ře, což mohlo pozorovatele zmást. Ačkoliv bylo teplo, neodložil kabát s vypelichanou kožešinou podšívkou. Kabát měl rozepnutý, aby mohl v případě potřeby tasit zkrácenou brokovnici s pistolovou pažbou, zastrčenou za opaskem vybledlých maskáčů. Těch deset kilometrů od checkpointu absolvoval v plážových žabkách s tlustou gumovou podešví. Syslí tváře měl hladce oholené, nos bambulovitý a prořídle vlasy rozčepýřené jako vrabčí hnízdo.

Vousatý Hobble Frank v souladu se svým literárním předobrazem nepatrně kulhal. Na rozdíl od svého prostovlasého společníka si nasadil baseballovou čapku s nápisem *Ich ♥ OCTOBERFEST*. Oblékl si tmavomodrý tříčtvrteční kabátek ženského střihu, takzvaně do zvonu. K tomu nezbytné maskáčové kalhoty, bez kterých by se tady nejspíš znemožnil. Obul si zelené kotníkové kecky, zjevně pocházející z vojenských zásob. Na rameňu měl položenou pušku, kterou držel za masivní hlavěň.

Teprve teď to Marii došlo. „Vy máte ládovačku,“ vyhrkla.

„Jo,“ zašklebil se spokojeně vousáč. „To jo. Nemám problémy s pořizováním správný ráže nábojů. Z každý patro-ny, kterou najdu, prostě vysypu prach. Kule si odlívám sám.“

„Ále prdlajs, ty vole,“ řekl načureně Tlustý Jemmy. „Tahle tvoje bříza je úplně na hovno. Vzpomeň si, jak dlouho jsi sháněl pazourek do křesadla.“

Obrátil se k Marii: „Nakonec mu poslali pazourek z nějakýho podělanýho muzea, věřila byste tomu, paní? Čtyři tejdny zapaloval prach na pánvičce zapalovačem. Ještěže jsme tenkrát šli do akce jen jednou. Jedinkrát.“

„Svýho chlapa jsem odprásknul i tak,“ pochlubil se pyšně Hobble Frank. „Zhasnul jsem ho jako svíčku.“

Marie se Hobble Frankovi zadívala do očí: „Jsem pře-

svědčená, že kdybyste do tý svý flinty vysypal patronu z kalašnikova, tak vám to roztrhne hlaveň. A jiskru vám v případě nouze hodí i obyčejnej křemen.“

„Ta je nějaká chytrá,“ poznamenal udiveně Tlustý Jemmy.

Marie se zeptala přímo: „Děláte si ze mě srandu? Nebo mi schválně lžete?“

„Helejte, dámo,“ ohradil se nakvašeně Hobbles Frank, „je to moje flinta a já si do ní můžu sypat, co chci. A křesat si taky můžu, čím chci. A teď bysme se měli pohnout, jinak se nikam nedostaneme.“

Dron, kroužící nad spáleným lesem, zaskřečel, zamával křídly a odplachtil.

„Prdlajs dron, ty matláku,“ řekl Tlustý Jemmy. „Bylo to káně.“

V tu samou chvíli zacvrlikal Mariin mobil.

Vytáhla ho z kapsičky u košile, mrňavý, plochý a matně stříbrný. Rozevřela ho, jako se otevírá kapesní nůž. Přiložila si ho k uchu.

„Helejte!“ vyjekl dotčeně Hobbles Frank. „Řeklo se: žádný mobily! Akorát si koledujete o průser!“

„Slyším! Co se děje?“ řekla Marie do mobilu.

„Ozval se náš člověk,“ zazněl ze sluchátka majorův hlas. „O ničem neví. Je to past, Skočdopolová. Dokážete jim utéct?“

„Určitě.“

„Utečte jim a vraťte se na checkpoint.“

„Típněte to, dámo!“ zachraptěl Tlustý Jemmy. „Ještě nás zaměří nějakí zkurvenci, kurva! Pak to dejte na zem a dupněte na to, protože, do prdele, řekli jsme: žádný mobily.“

Aby dodal svým slovům na vážnosti, položil ploutvovitou ruku na pažbu zkrácené brokovnice. To už se Marie otočila a dala se do běhu.

Vyrazila po staré asfaltce, táhnoucí se dole pod spálenou zahrádkářskou kolonií. Vsadila na sprint. Neuběhla ani dvacet kroků, když zaslechla prapodivný zvuk.

Křís.

Za zády jí vykřikl Hobbler Frank: „Už zase to nekřeš! Kde mám zapalovač, kurva?“

„Nesmíš ji zranit, ty vole!“ ječel Tlustý Jemmy. „Za postřelenou nic nedostaneme! Utíkej za ní!“

Jo, jasně, uvědomila si Marie. Tlustý Jemmy v těch svých plážových žabkách nedokáže vyvinout potřebnou rychlost.

Zabočila doprava, do stráně. Zůstaly tady zbytky staré šterkové cesty. Utíkala nahoru. Vpravo dole, pod hranicí zahrádek, zahlédla své dva průvodce.

„Utíkej za ní, kreténe!“ řval Tlustý Jemmy. Hobbler Frank měl ručnici přiloženou k rameni. Z hlavně vyrazil zášleh. Houkla rána.

„Tohle byl varovnej výstřel,“ zapištěl mužík. „Příště vám to našiju rovnou do prdele! Tak bacha! Zůstaňte stát, protože já trefím veverka na sto metrů!“

Už teď od něj byla vzdálená sto metrů. Než mužík naláduje flintu, což mu zabere nejméně dvacet vteřin, uběhne dalších sto metrů. Nebo dvě stě.

Utíkala do svahu. Po každých čtyřiceti metrech minula odbočku, směřující do nitra spálené zahrádkářské kolonie. Neodbočovala, běžela vzhůru.

Na hřebeni se ocitla ve spáleném lese. Nad hlavou jí trčela zčernalá torza smrků, při zemi bujela zelená kaše houštin. Prodírala se jimi. Větve se za ní zavíraly jako pružná opona.

Uvědomila si, že stále ještě drží v ruce mobil. Ani ho nestačila típnout. Přiložila si ho k uchu.

„Majore,“ zachrčela, „jste tam?“

„Stříleli po vás, Skočdoplová! Jste celá?“

„Jo, to jsem.“

„Setřásla jste je?“

„To si pište, majore.“

„Trefíte zpátky? Pošlu vám naproti džíp, ale nemůže dál než dva nebo tři kiláky od hranice.“

„Nebudu se vracet, majore. Jestli je ten náš člověk dost blízko, a tím myslím do padesáti kiláků, tak se s ním setkám. Podle původního plánu. Zkontaktujte ho a dejte mi vědět.“

„Rozumím, Skočdoplová. Zůstaňte na příjmu,“ řekl major a zavěsil.

Překvapilo ji to. Myslela si, že ji bude přemlouvat, aby se vrátila.

Za zády zaslechla podezřelé zvuky. Nejspíš se tam houštinami prodírali Hobbler Frank a Tlustý Jemmy.

„Paní! Kde jste?“ ozval se z dálky hlas Tlustého Jemmyho.

Raději přidala do kroku.

Minula vrchol a sestupovala dolů z kopce. Za nohy ji chytaly šlahouny ostružin.

Než z toho všeho vylezu, pomyslela si, přísaje se na mě milion klíšťat.

Stále putovala lesem, nic jiného tady vlastně nebylo. Občas se vpředu rozevřel průhled do daleka, ale většinou zůstávala pod korunami stromů. Žasla, jaký prales tady vyrostl za šestnáct let. I kdyby se ji někdo pokoušel sledovat ze satelitu, přes větve a listí by ji stejně neviděl.

Zatím ji monitorovali podle signálu jejího mobilu, to však za chvíli skončí.

Mobil zacvrlikal. Volalo neznámé číslo. Zvedla to.

„Najděte řeku. Už byste měla být blízko,“ řekl mužský hlas. Nepatřil majorovi ani nikomu, koho by znala. Mluvil rychle a úsečně. Česky, ale s divným přízvukem. Nebyl to však ani Ukrajinec, ani arabák, a už vůbec ne asiát.

„Jakou řeku?“ zeptala se.

„Prostě řeku. Kdysi měla jméno. Teď už se jmenuje jinak. Nebo se možná nejmenuje nijak.“

„Vy jste Havran?“

„Ano, to jsem... teď už se nemůžete vrátit k checkpointu. Hledají vás – a nejen ti dva, kteří se vás pokusili unést... Jděte dál, a já vás vyzvednu. Najděte řeku.“

„Najdu ji. Vlastně si myslím, že jsem ji v dálce zahlédla.“

„Dojděte k řece. Jděte proti proudu. Až ke zřícenému mostu. Tam přeplovete a půjdete po asfaltce. Před dvěma lety tam ještě asfalt byl, ale jestli je tam pořád, to opravdu nevím.“

Popisoval cestu, jako by ji měl před očima.

„Ta asfaltka, to je neutrální území,“ řekl, „ale nikomu se neukazujte. Buďte pozorná. Pokud někoho uvidíte, schovejte se.“

„Jak mě najdete, když budu schovaná?“

„Najdu vás. Teď musíte rozbít mobilní telefon. Už ho zaměřili.“

„Když zabloudím, zavolám vám!“ vyhrkla.

„Nezavoláte. Já nemám žádné číslo. Rozbijte mobil, protože jinak vás snadno najdou,“ řekl neznámý a odpojit se.

Marie položila telefon na zem a dupla na něj patou. Displej matněl, ale ještě chvíli ukazoval jedenáct hodin padesát šest minut.

02

Trosky mostu našla o hodinu později. Zůstaly z něj jen pilíře. Řeka vypadala mělce. V zimě nenapadl skoro žádný sníh, jarní deště se ještě nedostavily a stav vody byl hluboko pod normálem. Marii napadlo, že nemusí plavat. Snadno řeku přebrodí.

Chvíli se ukrývala v houštinách a pozorovala protější

břeh. Nic se tam nehýbalo. Ptáci křičeli, nikdo je nevyrušoval.

Rozhodla se, že se raději vysvlékne do naha a obleče se až na druhém břehu. Tenhle začátek dubna, i když teplého, byl pořád jen začátek dubna. Jestli si namočí oblečení, neuschne jí až do večera. Možná ani do příštího rána.

Sundala z ramene velkou kabelu z pytloviny, opatřenou širokým popruhem. Položila ji na zem. Pomalu, aby netrásla větvemi keřů, odkládala jednotlivé kousky oblečení. Nejprve vybledlou flanelovou košili. Potom vroubkované triko s dlouhými rukávy. Zula si okopané kecky a stáhla ze sebe obnošeně vypadající kalhoty, něco mezi montérkami a tepláky na jogging. Všechno její oblečení bylo sice kvalitní, ale uměle ošoupané a zbavené barev.

Tam, kde budete, Skočdopolová, opakovali jí mnohokrát, vás zabijí třeba jen kvůli botám.

I ona sama byla zmatnělá a indiferentní. Tvář měla hubenou, nenalíčenou, symetrickou a bez rušivých detailů – avšak bez výrazu a jaksi neosobní. Světle hnědé vlasy si stáhla gumičkou do culíku. Za celý svůj život nepodstoupila jedinou plastickou operaci, intenzivně se však věnovala nejrůznějším sportům, bojovým uměním a horským výstupům v Alpách. Také na sebe, jak šel čas, napatlala hektolitry nejrůznějších krémů a mastí – a to i těch hodně drahých. Tohle všechno zpomalilo příznaky stárnutí. Z deseti metrů ji mohli považovat za štíhlou šestnáctiletou dívku s útlými boky a drobnými prsy. Zblízka by však většina pozorovatelů znejistěla. Sedmatřicet let života přece jen zanechá na obličejí stopy.

Dokončila svlékání. Co se vešlo do kabely, to tam nacpala. Široký popruh zkrátila, jak to jen šlo, a zavěsila si kabelu na krk. Zbytek věcí smotala do košile. Vstoupila do

vody, která byla nepříjemně studená. Pod bosýma nohama ucítila bahno, pak písek a nakonec kameny. Uprostřed řeky jí voda sahala nad pás. Rychle se dobrodila na druhý břeh a s drkotáním zubů si začala natahovat oblečení na mokré tělo. Když s tím byla hotová, získala ještě zmačkanější vzhled.

Chvíli přemýšlela, jestli se má napít z řeky. Pak ten nápad zavrhla. Koneckonců – v plastové láhvi jí zbývá ještě litr vody.

Vyškrábala se tam, kde na zbytky mostu navazovala asfaltka.

Bývalá okreska se změnila v úzkou stezku. Po stranách, z návějí starého listí, vyrůstaly keře i tráva ostřice. Uprostřed zůstával proužek asfaltu.

Rozběhla se.

03

Už neutíkala, jen šla. Krok za krokem, kilometr za kilometrem. Zapomenutá asfaltka vedla stinnými březovými háji. Dřív se tady rozkládala úrodná pole, všechnu dobrou půdu však zabraly břízy. Z oblohy shlíželo slunce, ale Marie viděla jen zlatavé mihotání, cezené skrz listoví.

Česká kotlina už od středověku patřila k zemím s nejhustší sítí měst a vesniček. Marie, sledující asfaltku, už dvěma bývalými vesnicemi prošla. Obě byly opuštěné, zarostlé bující vegetací. Před chalupami s propadlými krovky zůstalo pár zrezivělých automobilových vraků. Ve zpustlých sadech kvetly slivoně.

Žádní lidé.

S každým dalším krokem se dostávala hlouběji do zpustošené země. Hranici teď měla, jak odhadovala, pětadvacet kilometrů za zády. Už se nemohla vrátit. Pokud měl Havran pravdu – a on ji určitě měl – stopovali ji nejen

Hobble Frank a Tlustý Jemmy, ale i další party, které lokalizovaly její mobilní volání a chtěly se podívat, kdo se jim potuluje po teritoriu.

Už neutíkala, jenom šla.

Náhle, bez varování, vyšla ze stromů a ocitla se na okraji jakési kotliny. Asfaltka, směřující dolů, se tady prudce rozšířila, protože návěje starého listí tu za dešťů odplavovala tekoucí voda. Dole se jako staré dinosauří kosti bělaly zbytky panelového sídliště.

Popošla ještě o kus dál. Na pravé straně uviděla rezaovou železnou trubku, na které pořád ještě visela cedule: **PŘEHOŘOV.**

Pochopila, že je na nesprávném místě. Špatně odbočila a ocitla se tam, kde by rozhodně neměla být. To nebylo dobré. V blízkosti takovýchto trosek se obvykle zdržovali zdivočelí lidé.

„Do hajzlu,“ zasykla. „Zvorala jsem to.“

Otočila se na patě a utíkala zpátky. Což byla chyba. Ale chybou by bylo i zůstat na místě nebo pokračovat do rozvalin Přehořova. Chyba byla prostě v tom, že si nedala pozor.

Do mužů, kteří šli po úzké asfaltce směrem na Přehořov, téměř vrazila. Arabáci. Podobných už viděla na fotkách tucty, ale teprve teď je spatřila *in natura*.

Byli dva. Vousatí, temnoocí, snědí, neurčitěho věku. Měli na sobě dlouhé šedé košile, volně splývající až ke kolenům, zpod kterých vykukovaly maskáčové kalhoty. Přes košile si oblékli zelené armádní vestičky s mnoha kapsami. Kolem hlav si stočili dlouhé pásy látek do turbanů. Přes ramena měli přehozené řemeny nezbytných samopalů.

Pokusila se uskočit do březového lesa a utéct. Tohle však nebyli žádní kašpaři jako Tlustý Jemmy a Hobble Frank. Jeden jí nadběhl, druhý ji chytil za rameno.

A už ji měli.

Ten první jí zkroutil ruce za záda. Druhý vykřikl cosi jako *alala džabala!* Z vyasfaltované cesty mu odpověděli další.

Oči jí slzely bolestí, jak jí neznámý kroutil ruce, ale přece jen rozeznala, že se po asfaltce blíží další dva muslimští bojovníci, popohánějící šest naložených mezků.

Jsou to kšeftáci a pašeráci, pochopila. Převážejí zboží sem a tam. Tabák, konzervy z potravinové pomoci, deky ukradené ze skladů Červeného kříže. Možná opium z makových políček. Snad i zbraně.

Obstoupili ji. Ucítila z nich pach hlíny a starého potu. Smrděli jinak než chlapi, které znala. Patřili k jiné rase, k jinému živočišnému druhu. Nejspíš nevěřili vlastním očím. Vždyť to vypadalo jako zázrak: osamělá žena uprostřed pusté země.

Zblízka si prohlíželi její obličej, vousaté tváře přiblížili až k jejímu nosu. Tiše se domlouvali neznámou řečí.

Ten první jí pustil ruce. To už bylo lepší.

„Hledám Havrana,“ řekla nejistě. „Mám s ním schůzku. Špatně jsem odbočila, ale on se po mně určitě shání. Havran – znáte ho přeci, ne?“

Zírali na ni a mlčeli. Pro jistotu to zopakovala v němčině.

„Raven! Ihr wisst schon!“ zdůraznila.

Když domluvila, jeden z vousáčů jí vrazil facku. Zapotácela se.

Do tváří se jí vehnala krev. Skočila stranou, znovu se pokusila utéct do lesa. Kdyby uvažovala, věděla by, že v žádném případě nemá cenu utíkat. Jenže nepřemýšlela.

Neměla žádnou šanci. Drapsli ji za ramena, povalili ji na zem. Převalili ji na břicho. Jeden ji držel za ruce, druhý za nohy. Třetí hlídal mezky. Čtvrtý odepnul z postroje řemen.

Pomalou a metodicky ji seřezal. Řemen jí znovu a znovu dopadal na zadek. Křičela, plakala, nadávala jim. Pak už jen prosila. Nakonec přestali.

Dostala na zadek jako ještě nikdy. Když byla malá holka, rodiče ji nebili. Nevzpomínala si, že by jí lípli byť jen jedinou facku. Tohle pro ni bylo poprvé.

Všechno je jednou poprvé.

Pak ji postavili na nohy a zařadili do své karavany.

Pohnuli se dál. Dobře se tu vyznali, protože vzápětí uhnuli, aby obešli kotlinu s bývalým Přehořovem.

04

Rukávem si rozmazávala slzy, utírala si nos. Byla v šoku. Na něco podobného ji sice cvičili, ale výcvik je něco jiného než realita. Možná nebyl výcvik dost dobrý. Nebo nebyla dost dobrá ona sama.

Procházeli stinnými háji i lesem. Marie, zbavená vůle, pajdala vzadu. Ztratila pojem o čase. Točila se jí hlava a cítila, jak jí na zadku a na stehnech naskakují podlitiny.

Jsem v tom až po uši, opakovala si neslyšně. Po uši ve sračkách. Nikdo mě z nich nevytáhne.

Věděla, že bude ještě hůř. Až se utáboří na noc, tak ji všichni čtyři znásilní. Jeden po druhém a nejspíš i několikrát.

Stíny se dloužily. Slunce se naklánělo k obzoru.

Aniž by kdokoliv cokoliv řekl, muži se zastavili. Uprostřed divočiny se tady nacházel prázdný plácek, nejspíš jejich obvyklé stanoviště.

Pod převislými větvemi věkovitého dubu mlčky odstrojovali mezky. Balíky ukládali na zem. Jeden z mužů znepokojeně zabřebentil a rozbalil hadrový obal ze starého přehožu. Ukázalo se, že uvnitř se skrývá baterie plastových lahví, navzájem spojených lepicí páskou. Všechny byly

naplněné zakalenou žlutavou tekutinou. Marie začichala benzín.

Copak se tady obchoduje i s benzínem?

Nejspíš. Jedna láhev tekla, což vousaté muže znervóznilo. Shlukli se kolem balíku a zkoušeli dotahovat víčka. Marii se hrozně chtělo na záchod. Popošla pár kroků k nejbližšímu roští, ale jeden z mužů na ni hrubě zakřičel.

„Musím čurat,“ vysvětlila.

Pak zažila nejhorší ponížení dnešního dne. Nenechali ji odejít do houští. Musela si dřepnout tam, kde byla. Všichni čtyři se dívali.

Vlastně čekala, že se ni vrhnou a strhají z ní oblečení. To se však nestalo. Když se vymočila, nechali ji být. Nevšimli si jí. Ale možná to ještě přijde. Vždyť je před nimi celá dlouhá noc.

Našla si suché místečko, kde nebylo tolik mravenců jako jinde. Stočila se do klubička. Ležela, snažila se zapomenout na bolest.

Náhle si uvědomila, že vousáči jsou ve střehu. V podřepu se tiskli ke kmínkům stromů, v hrstech drželi samopaly.

Něco se dělo. Někdo přicházel.

Jeden vousáč vykřikl a ostatní sklopili hlavně automatů. Odtáhli prsty ze spouští. Dívali se na Marii. Vlastně se dívali za ni.

„Ich grüße dich, Raven,“ vykřikl muslimský bojovník, který vypadal nejstarší.

Tak vida, přece jen uměli německy. Alespoň trochu.

Marie se ohlédla. Dva kroky za ní stál hubený človíček s vážným výrazem v bezvousé tváři.

Tlumeně vykřikla překvapením. *Jak se sem mohl dostat tak nepozorovaně?*

„Vy jste Havran,“ hlesla česky.

„To jsem,“ přikývl hubený mladík.

Tvář měl úzkou, přísnou a planuly v ní dvě nesmlouvavé oči. Do dlouhých blondatých vlasů si vpletl velké černé péro. Byl nevysoký, obutý do kotníkových adidasek, oblečený do zvalených džínsů a zelené vesty natažené přímo na nahé tělo. Odkrytou hrud' i nahé paže měl pokryté čerstvými i dávno zajizvenými šrámy. Podobal se indiánskému stopaři ze starého westernu. Nebo elfskému bojovníkovi z nějakého manga animáku, akorát mu chyběly dlouhé elfské uši. Ale ty jeho velké oči – ty by se do mangy docela hodily.

Trup měl překřížený řemenem, na němž visela polní taška. Na druhém boku, symetricky, měl zavěšený FAMAS, automatickou pušku francouzské výroby.

FAMAS, což je zkratka *Fusil d'Assaut de la Manufacture d'Armes de St-Etienne*, je na pohled značně atypický. Zásobník má umístěný za spouští, v podstatě až na pažbě. *Handguard*, tedy ta část, která u americké M 16 vypadá jako držadlo, je u FAMASu neobyčejně dlouhý. Celý FAMAS vypadá jako přívěšek *handguardu*.

Také z *handguardu* visel vějíř černých havraních per.

„Někde jsem špatně odbočila,“ vysvětlila mu Marie.

„To se stává,“ přikývl.

Houkl k muslimským bojovníkům, tentokrát německy: „Ali Bašíre! Je načase, abychom vyřešili náš spor!“

„My nemít žádný spor s tebou, Havran!“ vyjekl nejstarší z vousáčů. „Žádný spor! Žádný!“

„Ach tak. V tom případě se rozejdeme v míru. Tato žena odejde se mnou.“

„Ne!“ vykřikl Ali Bašír. „Ona teď patří nám!“

„Měla se se mnou sejít,“ vysvětlil mu Havran trpělivě. „Šla na schůzku se mnou.“

„To nám být jedno!“ zaječel Ali Bašír. „My ji najít první! Ona patří nám!“

Havran se pousmál.

Takhle se usmívají osamělí bojovníci v japonských manga kydičkách okamžik před tím, než vytáhnou zbraně.

Arabáci si všimli jeho úsměvu. Mimoděk pozvedli hlavně samopalů. Neodvážili se však vrátit prsty na spouště.

Ali Bašír se rozesmál. „Ty nezabít nás, Havran. My neporušit žádný zákon. My dodržovat zákony! My ji najít a ona být naše! Takové naše právo!“

Ostatní vousáči se s ulehčením narovnali. Začali se pochechtávat. Marie pochopila, že s nimi Havran svedl slovní souboj a byl poražen.

Jenže Havran se usmíval dál.

„Jaká je teď cena za mladou ženu, Ali Bašíre?“ zeptal se. „Za mladou, zdravou a silnou?“

„Proč ty chtít vědět, Havran?“ zeptal se obezřetně Ali Bašír.

„Koupím ji od vás.“

Vousáči chvíli brebentili. Pak se dohodli.

„Za takovou my dostat dva a půl tisíce euro,“ řekl Ali Bašír. „Ale my tobě dát ji za dva tisíce.“

„Dva tisíce, Ali Bašíre? Nebudu smlouvat. Dva tisíce euro, to je dobrá cena. Za tu bych si mohl koupit všech šest vašich mezků. Ano, šest mezků... Jenže ta žena vám patří jen z poloviny. Šla za mnou a vy jste ji chytli. Dobře. Polovina je jeden tisíc euro. Můžu vám je dát. Co ty na to?“

Samozřejmě to byla léčka, což Marie odhalila okamžitě. Muslimský bojovník to také vytušil. Nebyl však natolik chytrý, aby léčku rozklíčoval.

„Tisíc... euro?“ zeptal se opatrně. „Ty nám dát tisíc euro?“

„Tak,“ přisvědčil Havran. „Tisíc euro. Pak se rozejdeme v míru.“

Opět chvíle brebentění.

„My vzít tisíc, když ty zaplatit hned teď, Havran.“

Samozřejmě, tohle byla součást orientálního smlouvání. Nasadili cenu hodně vysoko a Havran ji vydělil dvěma. I tak to pro ně byla výhra. Jako by našli tisíc euro na zemi.

Havran přikývl: „Jsem rád, že jsme se dohodli. Vám patří polovina ženy a mně druhá polovina. Je to tak?“

Odpovědělo mu ticho. Havran přestřel logickou konstrukci, které nerozuměli.

„Ta žena,“ zopakoval Havran pomalu, „má cenu dva tisíce euro. Z toho jeden tisíc patří mně a jeden tisíc patří vám.“

„Já nerozumět,“ zachrčel Ali Bašir.

„Rozumíš? Nerozumíš? Je to tak, jak říkám. Nebo si myslíš že tě chci obelhat, Ali Bašire? Myslíš si snad, že tě chci okrást?“

„Ne, to já nemyslet...“

„A víš co, Ali Bašire? Já tu ženu nechci. Nepotřebuju ji. Nechte si ji, ale dáte mi můj podíl. Jeden tisíc euro.“

„My nemít tisíc euro...“ zablekotal Ali Bašir. Zjevně nechápal, o čem Havran mluví.

Havran pokrčil rameny. „Nic se neděje, Ali Bašire. Nechte si tu ženu. Vezmu si vaše tři mezky a tím budeme vyrovnáni.“

Cvak. Past sklápala. Záležitost se náhle přesunula na úplně jinou úroveň. Celé se to obrátilo proti arabákům.

Dobře jim tak.

„My nemít s tebou spor, Havran,“ zajektal Ali Bašir. „Ty nechat nám naše mezky.“

„Tys stanovil cenu, Ali Bašire,“ řekl Havran zvolna. „Uznal jsi, že polovina ženy patří mně. Polovina z ceny té ženy jsou tři mezkové. Celá žena pro vás, tři mezky pro mě.“

Vousáči na něj bezhlesně zírali.

Havran vykřikl: „Nepotřebuju tu ženu! Nepotřebuju ani mezky!“

Bleskurychle se pohnul.

Prásk-k-k!

Soumrak rozerval kratičká dávka z FAMASu.

Nejbližší z mezků se zatřásl. Bez hlesu, s prostřelenou lebkou, padl na zem.

Ticho se navracelo jen zvolna.

Žádný z arabáků se nepokusil vystřelit. Pustili kalašnikovky, zůstaly jim viset na řemenech. Jeden z nich se vrhl na padlého mezka a rozplakal se. Plakal, jako kdyby mu Havran odstřelil vlastního syna.

Další se snažil odstrkat zbývající mezky co nejdál. Chránil je vlastním tělem.

Třetí jen ohromeně stál.

Marie si uvědomila, že Ali Bašír stojí u ní. Držel ji za rameno a špatnou němčinou jí ječel do ucha: „Já proklínat tě! Ty jít! Jít pryč! Ty odejít! Já proklínat tě! Proklínat!“

Postrčil ji. Zapotácela se, ale nespadla. Havran ji podepřel.

Potom Havran i Marie, v těsném objetí jako dva milenci, zacouvali hlouběji do houštin.

05

„Au,“ vyjekla. Mimoděk si sedla na vystouplý kořen, ale okamžitě vyskočila na nohy.

„Dali mi pořádnéj vejprask,“ vysvětlila Havranovi. „Teď budu muset pár dní spát na břiše...“

„Vy jste voják?“ zeptal se Havran. Promluvil k ní česky a zdálo se, že je to jeho mateřština.

„Mám vojenskej výcvik, to jo. Ale voják nejsem. Pokud vás zajímá, jestli jsem někdy někoho killnula, tak musím říct, že ne. Nikdy jsem nikoho nezabila. Ani se k tomu nechystám.“

„Co tady děláte?“

„Hledala jsem vás. Na začátku jsme skočili na špek dvěma kašparům, pak jsem dostala na prdel od arabáčů, ale nakonec jsme se sešli, vy a já. A to je *bžúžasný*, no ne?“

„Bžúžasný?“

„Ještě lepší než skvělý. Úžasný na druhou.“

„Aha... proč jste mě hledala?“

„Proč? Protože jste záhadná postava, Havrane. Vynořil jste se z nicoty před kolika? Před třemi lety? Před čtyřmi?“

„Jsem tady už osm let,“ pokrčil rameny. „Od války o *Nula dvojku*.“

„Jo. Od takzvanýho malýho džihádu. Legenda se z vás stala až o dost pozdějc. Nebyli jsme si jistí, jestli historicky nezačaly driftovat proti toku času, jestli rozumíte, jak to myslím.“

„Malého džihádu jsem se skutečně zúčastnil...“

„Tím lépe. Bod pro vás, Havrane. Víte co? Jste kompletně obalenej zvěstma a pověstma. Jako nějakej Robin Hood. Ochránce nebohých, mstitel bezpráví. Jenže o vás nevíme skoro nic. Občas jsme slyšeli záznam vašeho hlasu, když jste někomu volal na mobil a náhodou se to nahrávalo. Viděli jsme pár fotek, ale braných hodně z dálky. Jedna z verzí je, že jste ruskej agent a že za sebou máte celej podpůrnej tým. Protože to, co jste dokázal, by jeden člověk nesvedl.“

„Nejsem ničí agent!“ ohradil se prudce.

„Taky se povídalo, že nejste člověk, ale virál. Že ve skutečnosti neexistujete. Že se celej ten humbuk nakonec vyvrbí jako reklama na prací prášek... Teď už samozřejmě vím, že jste skutečnej. Ti arabáci z vás měli opravdovej vítr. Vůbec se nepokusili vystřelit.“

„Jsem rád, že se nepokusili... Koho zastupujete?“

„Možná se tomu budete smát, ale zastupuju českou exi-

lovou vládu. Konečně se do ní dostali lidi, kteří se snaží něco dělat. Pokoušíme se eliminovat i onen přívlastek *exilová*. Nepůjde to ze dne na den, ale po malých krůčcích. Krok za krokem až ke kýženému výsledku...“

„A ten výsledek má být jaký?“

„*Ztracená vláda věcí tvých zpět se k tobě navrátí, lide český, znovu navrátí,*“ zadeklamovala Marie. „Chápete? Už jste v obraze?“

„Myslím, že ano.“

„Vy i my máme společný zájmy. Chceme s vámi navázat spolupráci.“

„Proč poslali vás? Proč neposlali muže?“

„Vedení se domnívalo, že vám ženská bude milejší. Samozřejmě se vyskytly pochyby, jestli vám taková nevyvážená osoba, jako jsem já, nepoleze na nervy, ale nikoho jiného neměli po ruce... Dokážu mluvit jako opravdová dáma, pokud byste o to stál. Spisovně a bez sprostých slov...“

„Jaké jsou vaše osobní důvody? Proč jste se vydala do nebezpečí?“

„Proč?“ rozhodila Marie rukama. „Protože sloužím vlasti, Havrane! Tohle je moje vlast! Tahle země nepatří uprchlíkům z Pákistánu nebo z Afriky, který nám sem před etnickou válkou ve velkém nalifrovala Evropská unie. Já věřím, že jednou se tady bude zase normálně žít. Děti budou chodit do školy, dospělí do práce. Po večerech se budou vrtat na zahrádkách nebo vysedávat v kavárnách. Nestačí vám to jako dostatečný důvod?“

„Stačí,“ přikývl Havran. „To je dobrý důvod... Co ode mne chcete?“

„Jednak jsme si potřebovali ověřit, že skutečně existujete. To se podařilo, takže jsme docílili značného pokroku. Za druhý bysme potřebovali píchnout s jednou konkrétní záležitostí, která se samozřejmě týká záchrany lidských

životů. No a za třetí máme zájem o trvalejší spolupráci. Nebudeme vám bránit v konání ušlechtlejších činů, ale naopak vás v tom budeme podporovat.“

„Už teď mám podporu Modrých baretů.“

„Jo, to máte. Ti kluci od Modrejch baretů jsou fajn, ale přece jen jsou to žoldáci. Dobrodruzi. Přišli si sem zaválčit a vydělat slušný peníze, nic víc. Až se toho nabaží, odejdou zpátky do civilizace. My jsme vlastenci. Poskytneme vám nadstandard. Logistickou podporu, rychlou přepravu, materiální vybavení a tak podobně.“

„Co za to budete chtít?“

„Tohle všechno od nás dostanete zadarmo. Jako bonus dostanete mě. Moji osobu. Budu vás doprovázet jako váš věrný stín. Mám určitý pověření, platný v rámci celý Spojený Evropy. Můžu fungovat jako garant.“

„Garant?“

„Jo. Jako záruka, že všechno, co děláte, se děje v rámci zákona a v souladu s přáními Spojený Evropy. Tím vás *zkonkretizujeme*. Už nebudete mýtus, ale skutečná osoba.“

„A chci být skutečná osoba?“

„To mi řekněte vy.“

Zavrtěl hlavou: „Nezáleží mi na tom. Pro současné obyvatele České kotliny jsem skutečný až dost.“

„Všimla jsem si. Nedalo se to přehlédnout.“

Mlčel.

Vybídla ho: „Zajímá vás naše nabídka? Zajímám vás já osobně?“

„Něco mi o sobě řekněte.“

„Jmenuju se Marie Skočdoplová... Cože? Žádný úsměvy? Moje jméno vám nepřipadá směšný? Hned vás mám radši... Je mi třicet sedm, jsem bezdětná, dvakrát rozvedená, bez závazků. Mám německý občanství, teď ale pracuju pro českou exilovou vládu. Nemám s sebou žádný

potvrzení na papíře, ale pokud se dostaneme na základnu Modrejch baretů, snadno si to ověříte přes internet.“

„Vy jste tu byla v době etnické války?“

„Ne, to ne. V rámci programu Erasmus jsem byla na studijním pobytu v zahraničí.“

„Kde konkrétně jste byla?“

„Limerick, Irsko. Mají tam nějakou univerzitu a tam jsem zrovna studovala, když se to tady začalo řezat.“

„Jak se stalo, že máte německé občanství?“

„Když tady začala válka, tak mě chtěli poslat domů. Repatriovat. Tady už padaly bomby, ale oni mě chtěli poslat šupem do České republiky, věřil byste tomu? Naštěstí se našel jeden spolužák, Němec, kterej tam byl taky v rámci programu Erasmus. Oženil se se mnou. Z jeho strany to byl prostě akt milosrdenství. Zachránil mi život – a to nemyslím nijak obrazně... byl to hodnej kluk. A pořád ještě je. Nevydrželo nám to, jak jistě chápete. Občas si telefonujeme...“

„A co vaše rodina? Co vaši rodiče a sourozenci? Pocházíte z bývalé České republiky – nebo se pletu?“

„Rodiče, mladší ségra i pár dalších příbuzných zkejsli ve sběrném táboře číslo 14. Umřeli během epidemie, když tam Súdánci zavlekli cholera. A teď můžete říct, že je vám to líto.“

„Řekla jste to za mě... jakou školu jste vystudovala?“

„Žádnou. V Limericku jsem s tím musela seknout. Došly peníze a svýho manžílka jsem nechtěla vykořisťovat. Půl roku jsem myla nádobí v jedný zaplivaný hospodě v Dublinu. Pak jsem se dostala do Německa. Pracovala jsem tu i onde, ale většinu času, celkem jedenáct let, jsem byla zaměstnaná v detektivní kanceláři v Berlíně. To by vám mohlo připadat zajímavý.“

„Co přesně ta detektivní práce obnášela?“

„Sledování nevěrnejch paniček. Prověřování, jestli

některej ze společníků netuneluje firmu. Zjišťování, jestli se v pečovateláku dobře starají o tetičku. Hledali jsme zaběhlý psy, uprchlý týnejdžry a zatoulaný důchodce. Nic dramatickýho. Žádný střelení. Berlín je spořádaný město, alespoň navenek. Po většinu času jsem se hrabala v cizím špinavým prádle, chápete?... Pak, když vznikla nová česká exilová vláda, jsem se přihlásila, že chci přiložit ruku k dílu. A teď jsem tady... Chcete mě?“

„Jestli to dobře chápu, tak byste chtěla cestovat se mnou.“

Přikývla: „Přesně tak. Stále za vašimi zády – jako vaše věrná družka, soudružka. Umím vařit, šít i spravovat rozbitý boty. Dokážu rozdělat oheň třením dvou dřev. Můžu vést konverzaci na opravdu vysoký úrovni, kdybyste to někdy potřeboval. Umím se chovat jako opravdová dáma, i když zrovna tohle mě trošičku prudí... Samozřejmě, pokud se vám nelíbím, můžete dostat jinýho garanta, ale to byste mě rozplakal. Víte, co mě stálo úsilí, než jsem získala všechny ty pověření a prověření?“

„Bez garanta to nejde?“

„Samozřejmě že to jde, ale pořád budete jen osamělej bojovník. S garantem povýšíte na vyšší level... když odmítnete garanta, nebudou se z toho vyvozovat žádný negativní závěry, ale pár lidí tím naserete. V budoucnu by vám mohli házet klacky pod nohy. Ale nechci vám vyhrožovat, protože z takovejch prkotin si stejně nic neděláte. Je to tak?“

„Co je to za pomoc, kterou ode mne potřebujete? To za druhé, jak jste říkala.“

„Helejte, tady už se dostáváme do důvěrný oblasti. Když se to rozkecá, začnou umírat lidi. Ale já se spolehnu na vaši diskrétnost. Situace je takováhle: chceme dostat pár ukrajinských rodin do Evropský unie. Samozřejmě mluvím o rodinách z ukrajinský Ukrajiny, né z tý ruský.“

„Co je to za rodiny?“

„Většina z nich jsou manželky a děti ukrajinskejch doktorů a inženýrů. Plus samozřejmě ti doktoři a inženýři. Nějací snaživci udělali na Ukrajině nábor. Zpočátku to vypadalo *bžůžasně*, jenže pak se Kirilenko zvencnul. Víte, o kom mluvím? Kirilenko, ukrajinskej diktátor.“

„Vím, o kom mluvíte,“ přikývl Havran.

„Nebyla jsem si jistá, jestli nejste ponořenej výhradně do Český kotliny. Teď vidím, že máte celosvětovej přehled... Ty ukrajinský rodiny jsou v tuhle chvíli v protektorátu, ale stejně tam nejsou v bezpečí. Pro Kirilenka jsou to zrádci. Chce je nechat povraždit – včetně žen a dětí. Jistě chápete, že jde o každej den.“

„To chápu.“

„Rusové se drží svojí standardní taktiky. Předstírají spolupráci, ale zároveň zdržujou a hledají výmluvy. Samozřejmě že by bylo nejlepší, kdyby uprchlíci přešli z protektorátu přímo do Rakouska. Jenže ten kus Slovenska, kterej pořád ještě sousedí s Rakouskem, je vylidněnej. Z větší části se změnil v bažinu a kromě toho se tam *dočasně* usídlila celá ruská divize. *Dočasně*, chápete? To znamená nafurt. Tudy je Rusové určitě nepustí... Věřte, Havrane, že probíhaly jednání, a to i na dost vysoký úrovni, ale Rusové všechny návrhy torpédovali. Zbyly jen dvě možnosti. Buď přes Maďarsko, což je nesmysl, protože s Maďarama není řeč. Rusové jim sice darovali jižní Slovensko – a to včetně Prešpurku, čili Bratislavy – ale Maďari si stejně hrajou na svém písečku. Druhou možností je převést uprchlíky přes jižní Moravu.“

„Přes Orilien.“

„Jo, přesně tak. Když mluvím o jižní Moravě, tak mám na mysli Orilien. A kvůli tomu jsem tady. Slyšeli jsme, že jste v Orilienu párkrát byl a že máte dobrý vztahy s místníma. Je to pravda?“

„Je to tak.“

„Pokud půjdete jako průvodce, pokud promluvíte s vlastníčkama Orilienu, mohlo by to klapnout. Co na to říkáte?“

„Nebudou Rusové bránit uprchlíkům v přechodu řeky Moravy?“

„Tohle nechte na nás, Havrane. Máme na ruský straně svoje kontakty. Přechod, nebo spíš převoz, přes řeku Moravu je náš problém a my ho zdárně vyřešíme.“

„Kolik je těch uprchlíků?“

„Kolem sto padesáti... Chápejte, Havrane, nejde o to, že by Evropa chtěla využít jejich schopnosti doktorů a inženýrů. Evropa má dost svých vlastních. Ale uprchlíci můžou podat svědectví o tom, co se teď děje na Ukrajině. A jejich svědectví bude mít váhu! Evropa pak bude moci zatlačit na Kirilenka, aby ho umravnila. V sázce není jen těch sto padesát životů, ale mnohem víc!... Ráda bych vám dala čas na rozmyšlenou, jenže, obrazně řečeno, času je málo a voda stoupá... Pomůžete nám?“

mlčel.

„Něco je na vás divného,“ řekl po chvíli.

Natáhl pravici. Konečky prstů se dotkl jejího vroubkovaného trika kousek pod pupíkem.

„Něco tady není v pořádku,“ dodal.

„Jo, to není,“ vyhrkla. „Nechala jsem si zablokovat menstruační cyklus. Nemusíte mít strach, že by mě bolela hlava a že bych vás zdržovala sháněním tampónů... Jak jste to vůbec poznal? Někdo vám to řekl? Nebo hádáte naslepo?“

Odtáhl ruku. „Nebojíte se, že už nebudete moci mít děti?“

„Helejte, Havrane, nezdá se vám, že náš rozhovor začal nabejvat poněkud osobní povahu?... Nevadí. Vy jste

bohatá nevěsta, o jejíž přízeň usilujeme. Takže se ptejte na cokoliv.“

„Už jsem se zeptal.“

„Jasně... odpověď je tahle: nebojím se. Jednak jsem na děti už trochu stará větvička. Za druhý, kdo by chtěl přivést děcko do tohoto šílenýho světa? A za třetí, já můžu mít děti, kolik budu chtít, pokud jich teda nebudu chtít víc než deset. Před deseti lety jsem si nechala celej rok odebírat vajíčka. Teď jsou v mrazáku a čekají na oplodnění. Můžu si je nechat zavést zpátky, protože rozmnožovací orgány mám pořád na původních místech. Dítě se pak narodí obvyklým způsobem... Stačí vám tohle vysvětlení?“

„Stačí.“

„Takže: berete spolupráci – a mě navrch?“

Přikývl. „Zkusím to.“

06

„To jsem já, majore.“

„Skočdopolová? Kde jste? Už jsem dal dohromady záchrannej tým.“

„Klid, majore, jsem v pořádku. Momentálně se nacházím v nějakým hnízdě jménem Přehořov. Táboří tady banda squaterů, jsou to týpci jak ze Šílenýho Maxe. Jeden mi půjčil mobil.“

„A co Havran?“

„Klaplo to. Našla jsem ho, nebo přesněji řečeno, on našel mě.“

„Takže Havran je skutečnej?“

„Jo, majore, to si pište. Ještě skutečnější a ještě záhadnější, než jsme si mysleli. Dokonce má i nějaký psychotronický schopnosti. Nebo alespoň předstírá, že je má...“

„Trošku o něm pohovořte, Skočdopolová.“

„No, vypadá spíš jako kluk. Řekla bych, že mu ještě

nebylo třicet. Má tady obrovskej respekt... helejte, majore, nemůžu se vykecávat moc dlouho. Musím ten křáp hned vrátit. Důležitý je, že Havran souhlasil s naší akcí v Orilienu. Podpoří nás. Nabízela jsem, že ho tam dopravíme autákem nebo vrtulníkem přes Rakousko, jenže on nechce opouštět území Böhmen und Mähren. Řekl, že se do Orilienu dostaneme za dva, možná za tři dny. Doufám, že sežene alespoň koně, jinak si ušoupu nohy, až – no – víte až kam...“

„Tři dny? Doufám, že víte, co děláte, Skočdopolová, protože tři dny jsou až moc. Abysme pak měli koho eskortovat!“

„Nemusíte mít obavy, majore, že byste se ty tři dny jen tak šfouřel v nose, protože vy je vyplníte pilnou prací. Havran tvrdí, že zná zkratku. Cestu přes Orilien. Asfaltku.“

„Asfaltku? Děláte si prdel, Skočdopolová? Nebo si z vás udělal prdel Havran?“

„Každopádně se na něj musíme spolehnout. Říkal jste, že máte někoho na ruský straně?“

„Jo, to jo. Někoho tam mám.“

„Tak ho neprodleně kontaktujte... Vydáte se na Slovensko. Natvrdo dohodnete podmínky s Rusama. Na všechno tam dohlídnete. Všechny podplatíte. Ukrajince potřebujeme dostat na břeh Moravy – a teď mám na mysli tu řeku. A oni tu řeku nepřeplovou. Musíte zajistit převoz. Kromě toho musíte zorganizovat naše lidi. Až vyjdeme z Orilienu, čeká nás třicetikilometrověj pochod pustinou, což si, jak chápete, vyžádá plnou bojovou připravenost naší noví armády... takže vidíte, že tři dny jsou tak akorát.“

„Skočdopolová! Vždyť ani nevíme, jestli ta Havranova zkratka vůbec existuje! Akorát ze sebe udělám blbce!“

„Teprve teď se k tomu dostávám, majore. Až to s Rusama

dojednáte, necháte se od nich převést přes Moravu. Ještě upřesním kde, někde si musím sehnat mapu. Vydáte se po tý Havranově zkratce, zatímco my půjdeme z druhé strany. Někde v půlce se pak setkáme – vy, já a Havran. Tím se ubezpečíme, že tam ta zkratka pořád ještě je... Co je, majore? Nejdřív to bylo příliš pomalý a teď je to zase moc kách?“

„Né, Skočdoplová. Akorát to vypadá až příliš dobře...“

„Zase se ozvu, majore. Dám vám vědět, jak postupujeme, jen co si od někoho vypůjčím mobil.“

Kapitola druhá:

Cesta přes Orilien

„Spousta těch, co žijí, zaslouží smrt. A někdo umírá a zasluhuje život. Můžeš mu ho dát?“

J. R. R. Tolkien: Společenstvo Prstenu

„Já, technicky vzato, jsem mohl tu a tam někomu darovat život. Obvykle jsem je však zabil všechny.“

major Jan Kovář

01

Zapomenutá asfaltka, zavátá listím, se ztrácela v mlžné stěně.

„Už jsme v Orilienu?“ zeptala se Marie.

„Ano, už od včerejška.“

„A tohle je ta zkratka?“

„To je ona.“

„Na ní se setkáme s majorem?“

„Měli bychom.“

„Za jak dlouho?“

„To záleží na tom, kdy vyrazil.“

„Určitě hned po ránu, stejně jako my. Za kuropění, jak říkala moje babička.“

„Tak to bychom se s ním mohli setkat před polednem... Vaše babička skutečně říkala *kuropění*?“

„Jo. Někdy říkala *kuropění* a někdy zase *kurvopění*. Byla to svérázná žena.“

„Svérázná? Tak jako vy?“

„Já jsem proti ní učiněný máslo, Havrane. Ale nepředstavujte si ji jako vetchou stařenku. Já si ji pamatuju jako energickou padesátnici, pedagožku na Jihočeský univerzitu... Stejně jako zbytek mé rodiny skončila v hromadném hrobě, zasypaná chlóróvým vápnem a zahrnutá buldozerem...“

Havran na to neřekl nic. Dál už putovali mlčky. Marie šla nalahko, její kabelka z režného plátna zůstala u arabáků. Nabídla sice, že bude nosit Havranovu naditou vojenskou brašnu, ale on odmítl.

Po očku si prohlížela svého společníka. Byl o trochu vyšší než ona, něco přes sto sedmdesát, což je na chlapa docela málo. Vyzářovala z něj však síla. Vypadal jako ocelová pružina obalená lidskou kůží. Jako kyborg – terminátor, sice v menším provedení než Arnold Schwarzenegger, ale o to nebezpečnější. Ač bylo chladno, stále na sobě měl jen tu svou zelenou vestičku. A pochopitelně i džínsy a kotníkové adidasky. Zakládal si na velkém havraním péru, které si dnes ráno stejně jako včera pečlivě zapletl do dlouhých světlých vlasů. Dalších pár havraních per volně plandalo z *handguardu* jeho FAMASu.

Za včerejšek a předvčerejšek toho hodně nachodili, ale naštěstí je dvakrát někdo svezl. Předevčírem je nabralo

humvee Modrých baretů s integrovaným kulometem, které si Havran objednal mobilem ještě z Přehořova. Modré barety je popovezly o pár desítek kilometrů dál. Hubení chlapi v maskáčích se velice smáli tomu, jak Marie po surovém zákroku arabášů nemůže sedět na zadku a hledá si ty nejroztodivnější polohy. Poskytli jim však mapu a nechali je zavolat mobilním telefonem. Major dostal podrobnější pokyny.

Když je pak vyložili v pustině, věnovali Havranovi karton konzerv, ještě zabalený do igelitové fólie. Konzervy však nesloužily k tomu, aby jich Marie snědla tolik, kolik jen zvládne. Havran je použil jako dar pro příslušníky vietnamské komunity, k nimž dorazili za soumraku.

U Vietnamců zhltna Marie poskytnutou večeří. V koutě plaňkové boudy se zachumlala do vypůjčené přikrývky a okamžitě usnula. V noci se periodicky probouzela. Při každém probuzení zamžourala do slabého žlutého světla a uviděla Havrana, jak ve společnosti tří nebo čtyř šikmookých lidiček popíjí čaj a rozvážně debatuje. Vietnamštinou, jak jinak.

Ráno je Vietnamci svezli otřískaným pick-upem. To už se Marie mohla i posadit. Když je pak po dvou hodinách jízdy vysadili, museli pokračovat po svých. Putovali celý den. Dvakrát se setkali s jinými poutníky, Havran je pokaždé přátelsky pozdravil, jednoho z poutníků znal dokonce i jménem. Všichni ti omaskáčovaní a po zuby ozbrojení *hadráci* na něj civěli s pusami dokořán.

Vlastně nekoukali na něj, ale na ni. Na Marii.

Byla si jistá, že Českou kotlinou se teď bleskurychle šíří zpráva o nové Havranově favoritce – tedy o ní.

Přenocovali v jakýchsi ruinách, ve kterých měl Havran schované přikrývky. Ty tam pak zase nechali. Možná to nebyla Havranova soukromá skrýš, ale úkryt pro každého, kdo má cestu kolem.

A teď byli tady. V Orilienu.

Jak se zdvíhala mlha, viděla Marie, že opuštěná asfaltka je rovná, natažená jako podle pravítka. Po obou stranách vyrůstaly olše s černými kmeny. Pod stromy vyrážely z tlusté vrstvy starého listí pásy kopřiv i trsy vysoké trávy. V létě tady musel být hotový ráj komárů, ale teď bylo na komáry ještě brzo.

V uplynulých dvou dnech toho moc nenamluvila. Byla k smrti unavená, zbitá a zotavovala se z počátečního šoku. Teď však cítila, že se dostává do formy. Po hodině mlčenlivé chůze, či snad po dvou hodinách, navázala na předchozí konverzaci: „Vy jste v Čechách osm let, Havrane?“

Přikývl: „Necelých osm let.“

„A kde jste byl předtím?“

„Někde jinde.“

„Hm, to zní logicky. Když jste nebyl tady, nejspíš jste byl někde jinde.“

„To zní logicky,“ souhlasil.

„Napadlo mě: znáte vůbec historii Orilienu? Jak Orilien vznikl? A proč?“

„Znám současný stav.“

„Nevadilo by, kdybych vám objasnila kontext?“

„Nevidím způsob, jak vám v tom zabránit. Kromě násilí – a to nechci použít.“

Pousmála se. Tenhle způsob žertování se jí zamlouval.

„Tak poslouchajte,“ řekla. „Jižní Morava – to byla odjakživa zemědělská a poměrně chudá krajina. Nikdy se nestala oblíbenou destinací ublíženě se cítících muslimskéjch imigrantů.“

„S výjimkou Brna. Tam se prý přistěhovalcům líbilo.“

„Samozřejmě že s výjimkou Brna. Když na Brno shodili nejnovější model *Daisy Cutter*, *Sekačky sedmikrásek*, všechny problémy zmizely. Pak už na jižní Moravě nebylo s kým válčit.“

„Nechápu, proč jediným úderem zničili čtyřistatisícové město.“

„Měli špatný zkušenosti se selektivním bombardováním Ostravy a Teplic. Bombardovali, bombardovali – a kloudného výsledku se nedopídili. Takže to v Brně zkusili jinak. Celý Brno vyřídili jednou ranou. Stejně už tam nebylo čtyři sta tisíc obyvatel. Nezbyl tam skoro nikdo. Všichni utekli – s výjimkou potížístů, který tady nechci jmenovat.“

„Proč je nechcete jmenovat?“

„To ta eurohujerská politická korektnost, Havrane. Naučila jsem se, že někdy je lepší nemluvit na plnou hubu. Člověk se pak nedostane do zbytečnéjch potíží.“

„Se mnou můžete mluvit přímo.“

„Vždyť já vím... abych se teda pohnula dál... v Český kotlině a na severní Moravě zuřila etnická válka, ale tady, na jižní Moravě, se toho moc nedělo. I tak se obyvatelé jižní Moravy dali na útěk, protože televize a internet způsobily obrovskou paniku. Jihomoravani masivně prchali do Rakouska. Pak Rakousko zavřelo hranici a nasadilo armádu na její ochranu. Počet českých civilistů, postřílených rakouskou armádou, se odhaduje na deset tisíc, ale v tom jsou kromě Jihomoravanů zahrnutí i Jihočeši... Kromě toho se z jižní Moravy prchalo i přes řeku Moravu. Na Slovensko. Slováci vyděsil nejen příliv uprchlíků, ale hlavně věrozvěsti islámu ze severní Moravy, kteří k nim rozšiřovali svoji svatou válku. Vystrašilo je to natolik, že se vydali na milost Rusům. Rusové si ze Slovenska okamžitě udělali protektorát. A teď to začíná bejt zajímavý. Jižní Morava zůstala vylidněná, prázdná, ale nedotčená válkou. Nepodařilo se sem sice repatriovat všechny emigranty, ale zůstalo tady zhruba pětadvacet samostatnejch enkláv, osídlených původními obyvateli, těmi nejzatvrzelejšími a nejodvážnějšími Jihomoravany. Dohromady to dělalo přes sto tisíc lidí, ale to jsou jen odhady. Klidně to mohlo bejt i dvě stě tisíc... Pak, rok po začát-

ku etnický války, začalo trhání Český republiky na kusy. Osamostatnil se Karlsbad. Temelín věnovali rádobyekologům, ze kterých se vyklubala ta šílená sekta. Zničehonic se objevila soukromá společnost **ELVENFORREST Inc.** s nabídkou, že by si jižní Moravu pronajala. A víte co? Oni jim ji pronajali. Né teda celou, ale dost velkej kus. Tak vznikl Orilien, což je území, pronajatý **ELVENFORRESTu...** Pronájem se podepsal na třicet let. Tenkrát to vypadalo jako věčnost, ale vidíte: už jsme za polovinou a konec je na dohled... **ELVENFORREST Inc.** pak poblíž rakouský hranice vybudoval to, čemu já říkám *Skanzen mistra Tolkiena*. Původní obyvatelstvo, těch sto nebo dvě stě tisíc lidí, žilo tam, kde předtím, i když území teď dočasně patřilo **ELVENFORRESTu**. To byla jedna z podmínek pronájmu. Evropa Jihomoravanům občas poslala humanitární pomoc a kromě toho nešetřila řečičkama a příslibama. Jenže jim neposlala ani zbraně, ani vojáky. Bylo jen otázkou času, než usedlíky vyvraždí bandy ze severu i ze západu. A to se taky stalo. Ti z uprchlíků, kteří přežili řádění banditů, se stáhli ještě víc na jih. Teď je osídlená sotva desetina Orilienu. Zbytek se změnil v prales a tvoří nárazníkový pásmo, který má zachytit bandity..."

Jak mluvila, uvědomila si, že vyvýšená silnice dělí krajinu na dvě odlišné části. Na pravé straně se leskly hladiny rozsáhlých louží. Kvákaly tam žáby. Nalevo se otevíral pohled na povlovný svah, vyspádaný směrem od asfaltky. Svah byl tak mírný, že by ho každý považoval za lautr rovinu. Stejně se však musel svažovat, protože tam nebyly k vidění žádné louže. Během let tam zapracovala tekoucí voda a v nepravidelných intervalech vyryla do lesa široké rýhy, směřující pryč od asfaltky.

„Napadá mě,“ řekla Marie, „ti pseudoelfové o téhle asfaltce vědí?“

„Určitě. Byla zanesena ve starých mapách.“

„Proč ji nezničili?“

„Nejspíš to nepokládali za nutné. Asfaltka je hodně daleko od *Přátelského místa*. Za normálních okolností se celé území mezi asfaltkou a *Přátelským místem* změnilo v neprostupnou bažinu.“

„Ale my se k *Přátelskému místu* dostaneme, že?“ ujistila se.

„Měli bychom. Je hodně sucho.“

„Tak to máme výhodu.“

„Ano, je to výhoda. Počítal jsem s tím. Jinak bychom museli vymyslet jiný plán.“

„Aha... byl pro vás můj výklad užitečnej, Havrane?“

Neřekl nic, jen pozvedl pravici a napřímil ukazovák. Znejistěla.

„Něco se děje?“ zeptala se.

„Musím vám opatřit zbraň, Marie.“

„Cože?“

„Musím vám pořídit zbraň. Měl jsem to udělat už předevčírem.“

„Vy jste moje zbraň!“ ohradila se.

V chůzi se na ni upřeně zadíval. Byl to pohled, který se jí propaloval až do mozku.

„Kdybyste měla zbraň,“ řekl, „mohl bych vás někde ukrýt. Vy byste tam počkala, než vyřídím, co musí být vyřízeno. V případě nutnosti byste se mohla bránit. Takhle na vás musím dohlížet.“

Znejistěla: „Ono je tady něco k vyřizování?“

„Copak to nevidíte?“ ukázal. „Nevidíte stopu šesti mužů? Stopu šesti párů vojenských bot?“

Pár vteřin zírala do mihotajících slunečních skvrnek. Když se zadívala pozorně, uviděla ve vrstvě starého listí několik vyplouhaných linií.

„Vy jste hotovej Čingáčgúk, Havrane,“ vyhrkla. „Co to znamená?“

„V lepším případě to jsou *jenom* banditi.“

„A v tom horším?“

„Kirilenkovi průzkumníci.“

„Aha... obávám se, že bé je správně.“

„Musíme rychle ze silnice. Tady nahoře jsme jako na střelnici. Sem, nalevo... rychle... počkejte tady. Porozhlédnu se.“

Dívala se, jak Havran běží hlouběji do lesa. Držel se v mezeře mezi pásy kopřiv, takže ho pořád viděla. Uběhl asi sto metrů. Zastavil se, chvíli si prohlížel něco na zemi. Pak na ni zamával.

Doběhla k němu, mimoděčně se při běhu krčila.

„Co se děje?“ zasykla

„Není tu jenom těch šest mužů,“ vysvětlil jí Havran.

„Někdo je sleduje. Malý chlapec. Myslím, že ho znám.“

„Takže tu máme šest kirilenkovců a malýho kluka, kterej je pronásleduje?“

„Přesně tak. Skrčte se tady do těch kopřiv. Čekejte. Zůstaňte v úkrytu. Musím se postarat nejen o vás, ale i o toho chlapce. Ten je našťestí ozbrojený.“

„A co major?“ namítla. „Už bychom se s ním měli setkat! Je někde v okolí!“

„Má váš přítel zbraň? Dokáže ji použít?“

„Jo a jo. Jedno i druhý. Ten už zabil tolik lidí, že byste je ani nespočítal. Svýho času mu dali přezdívku Paličák. Paličatej Honza.“

Podíval se na ni: „Nebyl na začátku války v Berouně?“

„Jo, to byl. A pak v Praze. A potom v novinách a v televizi...“

„Aha... o tom jste se zapomněla zmínit... teď se skrčte do kopřiv a nehýbejte se.“

Udělala to. Kopřivy byly vysoké půldruhého metru a dobře ji zakryly. Škvírami mezi stonky viděla Havrana, jak odbíhá někam pryč.

Čekala.

Trrrrr!

Svěží vzduch rozervalo krátká dávka z kalašnikova. Docela blízko. Marii se zezdalo, že slyší bzučení olověných včelek.

Přitiskla se ke kmeni nejbližší olše. Jak se pohnula, uviděla, že vpředu se rozevívá rigol, orientovaný kolmo na starou asfaltku. Rigol byl mělký a zavátý loňským listím. Jak se vzdaloval od silnice, rozšiřoval se víc a víc. Tady měl šířku nějakých třicet metrů.

Na druhé straně rigolu pokračoval kopřivami zaplevelelý les. Zaslechla odtamtud výkřiky.

„Oleksij! Što slučilos? Něstreljáj!“

Za rigolem se zavlnily kopřivy. Někdo se jimi prodíral. Havran to být nemohl, ten by se takhle hloupě neprozradil.

Marie vyjekla úžasem. Z kopřiv vyběhl dvanáctiletý chlapec s dlouhými plavými vlasy. Byl oblečený do zašlé, příliš velké jelenicové haleny s třepením na rukávech, kterou mu snad zapůjčil sám velký Vinnetou, náčelník všech Apačů. Na zádech měl hozený toulec se šípy a v ruce držel luk tak dlouhý, že ho téměř převyšoval.

Chlapec si to metelil dolů do rigolu. Jak za ním zaválaly dlouhé vlasy, odkryly jeho prodloužené a zašpičaté uši. Elfské uši.

Hoch přeskočil dno rigolu a utíkal dál. Během pár vteřin byl na Mariině straně. Zmizel jí z dohledu.

Vzápětí se z kopřiv za rigolem vynořil chlap ve zbrusu nové maskáčové blůze, utahaných džínsách a vojenských bagančatech. Pleš měl dohněda opálenou, nedostatek vlasů však vyvážil divokou houštinou černých vousů. V hrstích držel kalašnikov.

Typický kirilenkovec z karikatur.

Zastavil se na okraji rigolu a zuřivě se rozhlížel.

Kousek od Marie zadrnčela tětíva. Chlapec nejenže měl luk, ale nebál se ho použít.

Šíp přelétl rigol, zabodl se muži do prsou a zůstal tam trčet. Nepronikl příliš hluboko, což znamenalo, že chlapík má pod blůzou neprůstřelnou vestu.

Vousáč o krok ustoupil a zařval: „Job tvoju mať!“

Pokropil kopřivy dlouhou dávkou.

Trrrrrrrrrr!

To už se Marie tiskla k zemi. Bzučení kulek teď slyšela naprosto zřetelně.

Střelba utichla. Nahradilo ji chrčení a sípění. Docela hlasité chrčení a sípění. Jako by tam někdo chrčel a sípěl ze všech sil.

Marie se znovu podívala přes rigol. Vousatý muž se držel za krk. Přešlapoval z nohy na nohu, kalašnikov mu visel řemeni. První šíp sice uvízl v neprůstřelné vestě, druhý ho však zasáhl do nechráněného hrdla.

Jedna nula pro elfského kluka.

Z kopřiv se vynořil další muž. Stejně džiny, stejná bagančata, stejná fungl nová maskáčová blůza. Neupravené mastné vlasy, přerostlé vousy.

Nový příchozí přizvedl svůj kalašnikov. Z ústí se rozšlehalý blesky. ***Trrrrrrrrrr!*** Marie se zavrtávala do loňského listí. Kolem ní se snášely listy kopřiv, odsekané kulkami.

Copak neumějí nic jiného než držet prst na spoušti?

Rachot kalašnikova umkl. Pod korunami olší se rozezněl bublavý hlas: „Něchačů! Ja něchačů!“

Chroptící kirilenkovec s hrdlem prostřeleným šípem se sice vybičoval ke slovnímu projevu, bylo však jasné, že je s ním konec. Leda by tady přistál vrtulník rychlé zdravotnické pomoci. A to nepřistane.

„Kdě ty, Andrej?“ ozval se za rigolem další hlas.

Kolik Havran říkal, že jich je? Šest?

„Já zděs! Oleksij ráněnyj!“

Marie vykoukla skrz stvolý kopřiv. Měla by se tisknout k zemi, ale zvědavost byla silnější. Nalevo uviděla pohyb. Další vousáč, přikrčený a s kalašnikovem v pohotovosti, přecházel přes rigol.

Dzinnnn!

Vousáče zasáhl do ramene dlouhý šíp. Prošel docela hluboko – snad do poloviny své délky.

Následovalo burácení kalašnikovů.

Oni opravdu nic jiného neumějí.

A zase ticho.

Výkřik: „Éto málčik! Rebjónok!“

„Ubíj jevó, Igor! Ubíj! Igor, ty durák, ty dólžen jevo ubít!“

Taktaktakkk!

Krátká dávka tentokrát zazněla jinak. Libozvučněji. Francouzský výrobek má prostě lepší zvuk než ruský kalašnikov.

Tohle byl Havran.

Marie si uvědomila, že je jen otázkou času, než ji zasáhne zbloudilá kulka. Podívala se napravo, kde se táhla vyvýšená linie staré asfaltky.

Když se dostanu na druhou stranu silnice, budu z toho venku.

Tohle byla dobrá příležitost, protože pozornost vousáčů poutala střelba z FAMASu. Marie vyrazila. Rychlým šimpanzím klusem, v podstatě po čtyřech, se přesunula podél kopřivového pásu. Vyběhla do volného prostoru. Tady už nebylo nic než olše a podestýlka starého listí.

Už mi zbejvá jen pitomejch třicet metrů!

Rozběhla se k silnici šikmo, aby ji ze strany vousáčů alespoň trochu zakryly kmeny olší. Takže to nebylo třicet metrů, ale spíš padesát.

Vysprintovala po nízkém náspu staré silnice. Vrhla se na asfalt, zavátý starým listím. Pak už se jen koulela.

Dokutálela se na druhou stranu.

V hloubi lesa práskaly kalašnickovy. Krátkými dávkami jim odpovídal FAMAS.

Utíkala dál. Po pětaticeti metrech se zastavila na okraji obrovské kaluže. Žáby, které se nenechaly vyrušit přestřelkou, kvákaly, až z toho zaléhaly uši.

Ohlédla se. Nahoře na silnici stál vousatý kirilenkovec.

A kurva.

Nemělo cenu utíkat. Takže se otočila a vykročila přímo k němu.

Kdybych se dostala dost blízko, možná bych dokázala zúročit všechny ty tréninky karate.

Muž pozvedl zbraň.

Marie ze sebe jediným pohybem stáhla rozepnutou flanelovou košili i vroubkované triko. Zůstala do pasu nahá.

Rozpřáhla ruce. „Tak streljáj!“ vykřikla.

Čuměl na její nahá prsa jako vejř.

S rukama odtaženýma od těla a s nahými prsy trčícími dopředu mu vykročila vstříc. Na druhé straně silnice teď panovalo pozoruhodné ticho.

Vousáč sklonil hlaveň kalašnickova k zemi. Pak ji zase přizvedl do palebné pozice.

Kdesi vpředu dvakrát houkl velkorážní revolver. *Buch-buch*. Nebyl to nijak hlasitý zvuk, téměř zanikl v kvákání žab. Vousáčova hlava se rozprskla jako přefouknutá míčuda. Tělo se zhroutilo na asfalt.

Marie samozřejmě poznala, že tam dvakrát vystřelil majorův velkorážní revolver s kompenzací zpětného rázu a s rozptylem zvuku. Na střelnici ho slyšela snad tisíckrát. Rozhlédla se. Uviděla, že se k ní major přibližuje suchou průrvou mezi vyvýšenou silnicí a obřími loužemi. Trefil vousáče na vzdálenost jednoho sta metrů. To u něj však nebyl žádný zvláštní výkon.

Marie mu zamávala na pozdrav svými hábky, tedy košili

a trikem. Přidřepala k nejbližší olši, aby byla alespoň trochu krytá ze strany silnice. Počkala, až k ní major dojde.

Ačkoliv mu dávno minula čtyřicítka, pohyboval se major docela svižně. I dnes se oblékl do zelené služební blůzy, světlé košile a šedých vlněných kalhot. Nezapomněl na kravatu, která mu v této chvíli visela přes rameno. Bylo o něm známo, že nemá v lásce maskovací potisky a že si potrpí na eleganci. I sem, do močálů, se vypravil v polobotkách.

Vyznačoval se obličejem, kterému se říká *roztleměný*. Ani v mládí nebyl žádný krasavec, a s věkem se to nezlepšovalo. Býval vysoký a ramenatý, v poslední době však získal poněkud fotříkovské vzezření. Košili mu nadouvalo začínající břicho, pokročilou pleš zakrýval baret tyrkysové barvy.

V chůzi doplnil do bubínku náboje.

„Oblečte se, Skočdoplová,“ zašklebil se. „Pohled na vaše mrňavý kozy mi nepřináší žádný potěšení.“

Uvědomila si, že košili a triko stále ještě drží v pravici. Zase to na sebe navlékla.

„Za ty tři dny jste prošla pozoruhodnou proměnou,“ podotkl major. „Jako byste se celej ten čas válela v kompostu... Kolik je tam těch vošoustů?“ kývl k vyvýšené asfaltce.

„Nanejvejš čtyři. Ale možná že už nikdo.“

„Doufám, že to neschytl Havran. To bysme byli v hajzlu, protože já jsem s Rusama dohodnutej na zejtrejší ráno.“

„Havrana jen tak nedostanou...“

Na druhé straně silnice přetrvávalo ticho.

„Doplazím se nahoru na pešunk,“ navrhla. „Vezmu si kalacha toho blbce. Vy se, jak se tak na vás dívám, plazit nehodláte.“

„To jste uhádla, Skočdoplová. Vy se budete plazit, já vás budu krejt.“

V té chvíli se za silnicí ozval Havranův hlas: „Marie, kdo je tam s vámi?“

„To je major Kovář, Havrane.“

„Ať vyjde nahoru s prázdnýma rukama. Podívám se na něj.“

„A co ti vousatí střelci?“

„Všichni jsou mrtví.“

„Tak dobře,“ křikl major. Zarazil revolver do holstru. Volným krokem se vydal vzhůru po nízkém náspu. Marie ho následovala ve vzdálenosti tří kroků.

Nahoře, kousek od mrtvého vousáče, zdvihl major ruce. „Tak co, Havrane, líbím se vám?“ křikl.

Havran se odlepil od kmene blízké olše. Vydal se jim vstříc. Doprovázel ho dvanáctiletý blondáček se špičatýma ušima.

„Můžete dát ruce dolů, majore,“ řekl Havran.

Major sešel po nízkém svahu a napřáhl k Havranovi pravičím raménem: „Těší mě, že se konečně setkáváme. Já jsem nějakej Honza Kovář.“

Potřásli si rukama.

„A co byli vlastně zač – tihle vousatí obdivovatelé Michaila Kalašnikova?“ ukázal major na nejbližší mrtvolu. „Co tady chtěli?“ zeptal se konverzačním tónem, jako by právě neodpráskl člověka. Ale tohle byl prostě Honza Kovář.

„Vy se ptáte, majore?“ vybuchla Marie. „Vždyť to musí bejt jasný i vám! Jsou to ukrajinský radikálové! Na ruský straně si někdo pustil hubu na špacír!“

„Uklidněte se, Skočdopolová! Zatím to bylo jen pár vagabundů...“

Nastala chvilíčka ticha, do které vpadl světlovlasý chlapec: „Byli to skřeti! Orkové!“

Stále svíral ten svůj dlouhý luk. Marie si všimla, že luk je vrstvený, vyrobený ze dřeva, laminátu a dalších komponentů. Po přední straně se zrcadlově, nahoru i dolů, táhl nápis: **HEARTSTOPPER**.

„Skřeti?“ podivil se major.

„Volali na sebe skřetím jazykem! Jmenovali se Igor, Andrej, Oleksij... vešli do Orilienu, aby tady loupili a vraždili! Musel jsem je zastavit!“

„Kdybysme nebyli poblíž, tak by zastavili oni tebe, mládenečku,“ pokrčil rameny major. „Zastavili by tě – a už napořád.“

„Stejně jsem je musel zastavit...“ vysvětloval chlapec vysokým dětským hláskem.

„Tohle je Arewi, majore,“ představil hochu Havran. „Jednoho kirilenkovce zabil, druhého zranil.“

„Chcete snad říct, Havrane,“ podivil se major, „že po těch sviňácích střílel z tohohle? Z luku?“

„Ano,“ přikývl Havran.

„Tak to jich vyřídil víc než já,“ zakřenil se major. „Dovol, abych ti potřásl ploutví, sokolíku.“

Chlapec podal majorovi pravici.

„Arewi je sirotek,“ řekl Havran. „Jeho rodina po etnické válce odmítla evakuaci. Několik let udržovali hospodářství, ale pak je povraždili banditi. Přežil jenom Arewi. Jednotka Modrých baretů ho objevila ve vypálené osadě. Pak ho přijali elfové a vychovali ho.“

„Vycvičili z něj dokonalého zabijáka, jak vidím...“

„Všichni musíme být ve střehu. Všichni musíme bojovat,“ řekl chlapec rozhodně.

„No tohle...“ vydechl major. „V Africe jsem viděl takovýhle kluky. Dali jim kalašnikov a poslali je zabíjet. Ale tady jsme v Evropě!... Ty jeho špičatý uši, to je hotovej zázrak plastický chirurgie... a místo kalašnikova mu dali jen pitomej luk.“

„Luk je lepší,“ vysvětlil mu chlapec. „Nedělá rámus.“

„Tenhle luk,“ řekl Havran, „stojí tolik, že byste za něj pořídil dva kalašnikovy. Možná tři. Na padesát kroků je přesnější než automat.“

„Hm,“ zafuněl major. „Tak jo... byli to orkové... neměl bys je obrat o jejich zlatáky, chlapče? A taky o výbavu, kterou pak zpeněžíš u vetešníka. Kolik jsi získal bodů zkušenosti za jejich zabití? Postoupíš už na vyšší level?“

„On vám nerozumí, majore,“ řekl Havran. „V životě nehrál počítačovou hru...“

„Aha... tak to se omlouvám... jinak máte pravdu, Skočdopolová. Někdo bonzuje. Tihle fousáci přišli kvůli nám a nejspíš přijdou další. Pořád to ale není důvod, abysme to odpískali.“

„V tom s váma souhlasím, majore,“ přikývla Marie. „Budeme pokračovat podle plánu. Teď musíme přemluvit šéfy Orilienu, aby nás nechali projít. A to, obávám se, nebude snadný.“

„Promluvím s nimi, jak jsem slíbil,“ řekl Havran. „Už jsem tady byl. Znájí mě. Dokážu je přesvědčit.“

„Tak jo,“ kývl major. „Cestu jsme omrkli. Já z jedny strany, vy z druhé. Takže se můžeme otočit. Najdeme cestu skrz mokřiny?“

„Dá se tudy projít,“ vypískl chlapec. „Mokřiny jsou vyschlé. Je tam plno průchodů.“

„Tím lépe pro nás... Neměli bysme si vzít pár těch kalašnikovů, aby tady zbytečně nerezivěly?“ zeptal se major.

„Všechno tady necháme,“ řekl Havran. „Střelba byla slyšet do daleka. Z osady sem určitě vyslali oddíl.“

„Jak se vlastně jmenuje to hnízdo, do kterého máme namířeno? Četl jsem to v brožuře, ale nějak mi to vypadlo z hlavy.“

„*Přátelské místo*,“ řekl Arewi. „Jmenuje se *Přátelské místo*.“

po pásech suché země a major si ani příliš nezamazal polobotky. Arewi je později dovedl na lesní cestu, kde olše ustoupily dubům a bukům. Dvakrát prošli zpustlými vinnohrady, ve kterých se zplanělé víno v hustých girlandách pnulo po rychle vyrostlých břízách.

Marie, která šla vpředu, se zabrala do rozhovoru s Arewim. Na úzké lesní stezce pochodovali těsně vedle sebe, chvílemi mu dávala ruku kolem ramen. Za nimi šel major a skupinu uzavíral Havran.

Arewi byl milý a bystrý hoch. Měl v sobě bezprostřednost, jakou se děti vyznačují těsně před tím, než je dostihne puberta. Ochotně odpovídal na všechny její otázky, sám se však na nic neptal. Mluvil dobrou češtinou, kterou prokládal německými frázemi. Používal i výrazy v tolikenovské pseudoelfštině. Kromě jiného Marii vysvětlil, že *zabitý nepřítel* se elfsky řekne *tarambo narmiva*, což znamená doslova *hostina pro vlky*. Dozvěděla se, že elfové neříkají jednoduše *jdi do prdele*, ale *jdi políbit orka*, neboli *auta miquva orco*.

„Nechtěl bys raději žít v bezpečí, Arewi?“ zeptala se ho po delším rozhovoru. „Nechtěl bys chodit do školy a učit se nové věci?“

„Já se pořád učím nové věci,“ usmál se Arewi bezelstně. „Umím sprádat vlnu. Na hrnčířském kruhu vyrábím misky. Z luku střílím tak dobře, že to mohu učit i návštěvníky.“

„Nemusel bys bát, že tě v lese zabijou banditi...“

„Já se nebojím!... Víte, paní, není to tak, že bych neustále bojoval se skřety. To se stává jen zřídka. Oni se sem odváží málokdy. Bojí se nás, víte? Bojí se, protože jsme silní, ostražití a připravení. Ke skutečnému boji dojde nanejvýš jedenkrát za půl roku. Měla jste velké štěstí, že jste se k tomu dneska připletla. Opravdu velké štěstí... jinak je to jen samé hlídkování a pátrání po stopách, což je docela nuda.“

„Radši se tě ani nebudu ptát, Arewi,“ povzdechla si, „kolik lidí jsi už zabil...“

„Moc ne,“ vyhrkl chlapec. „Zatím jenom...“

Zarazila ho pohybem ruky. „Nechci to vědět!“

„Všechno to byli jenom skřeti...“

„Počkej! Tiše, Arewi! Vidiš to? Hlouběji v lese? Havrane!“ ohlédla se. „Někdo nás sleduje! Táhle, vidíte?“

„To bude asi Glum,“ uchechtl se major, pochodující za jejími zády.

„Glum?“

„Sorry, blbej fór. Nedáváte pozor, Skočdopolová. Zleva a zezadu nás doprovází pár týpků. Elfové. Zamával jsem jim na pozdrav už před půl hodinou, zatímco vy jste se vykecávala s klukem. Havran se zdržel vzadu a promluvil s nima.“

„Aha...“

„Já o nich vím celou dobu,“ pochlubil se Arewi. „Jsou to moji přátelé...“

„Teď jsem ze sebe udělala pořádnou blběnu, co?“ povzdechla si Marie.

„Z toho si nic nedělejte, Skočdopolová,“ utěšil ji major. „Povím vám zajímavost. Ve volném čase jsem naštudoval, proč ti tolkienomilci říkají tomuhle lesu Orilien. Původně se měl jmenovat Morilien, tedy Moravský les. Jenže předpona *mor* znamená v té jejich rádobyelfštině *temný*. Nemám pravdu, chlapče?“

„*Mor* znamená *zlý* nebo *špatný*,“ přisvědčil Arewi.

„Jasně. Zlý, špatný, zkažený. Takže utrhli začáteční písmeno. Tím se zbavili problému. Řece Moravě říkájí Temná řeka, jako kdyby za ní ležel Mordor – a přitom se tam rozkládá poměrně civilizovanej ruskej protektorát Slovensko. Skutečnej Mordor se nachází na severu a na západě... božítku, *Lord of the Rings*, vždyť mně se ty filmy taky líbily. To ale není důvod, abych si nechal prodloužit

uši a pobíhal po lese s lukem! Jak to mohlo zajít takhle daleko?“

„To mají Němčouři v povaze,“ řekla Marie. „Minulý generace jezdily na festivaly Karla Maye v Bad Segebergu. Na hlavy si nasadili čelenky, na nohy obuli mokasíny. Hráli si na indiány. Dnešní Němci jezdí sem a hrajou si tady na elfy.“

„Jo. Je to něco jako Disneyland,“ souhlasil major. „Ale mnohem lepší. Skutečnější. Nedivím se, že za to zbohatlíci z celé Evropy platí majlant. A Evropa jim poskytuje ochranu za naše peníze.“

„Nejsem zase tak detailně informovaná, jak je to tady s ochranou,“ pokrčila Marie rameny.

„To já zase jo. Celá oblast je pečlivě sledovaná přes satelit, a to i v infraspektru,“ vysvětlil jí major. „Na pracovišti v Rakousku vyhodnocuje záznamy dvacetičlenný tým. Na tamním letišti má nepřetržitou pohotovost bojová helikoptéra. V případě potřeby zasáhne jednotka Modrejch baretů. Velkej oddíl banditů neujde pozornosti pozorovatelů. Malý oddíl jsou odhalený pozemníma hlídkama.“

„Jen mi je divný, že dneska tady hlídkoval jedinej kluk, kterému nedali ani mobil,“ řekla Marie.

„Mám dvoudenní volno,“ ozval se Arewi. „Mám volno a šel jsem na výpravu do lesa.“

„Zatoulal ses daleko, Arewi,“ ozval se zezadu Havran.

„Já mám les rád! Zvlášť teď, když v něm ještě nejsou komáři! Zjistil jsem, že mokřiny jsou průchodné. To je důležité zjištění.“

„Hm...“ zahučel major. „To asi je.“

03

V pozdním odpoledni se přiblížili k prvním paloukům a pasekám. Nebyla tady souvislá zástavba, jen malé hos-

podářsky využívané plochy, ze všech stran obstoupené lesem. Na paloucích se popásaly ovce i strakaté kravky, z černé hlíny ohrazených políček se dralo zelené osení. Vedla tu široká cesta, po které se dopravovalo zboží do *Prátelského místa*.

Domorodci přicházeli blíž a dívali se na nesourodou čtveřici: na Arewiho, Havrana, vysokého majora a hubenou ženu ve zvalených teplácích a zmačkané košili. Někteří znali Arewiho, jiní Havrana. Hlasitě je zdravili.

Tihle místní obyvatelé, poslední Jihomoravané, v sobě neměli nic z Arewiho elfské rozevlátosti. Oblékali se do montérek, džínsů, košil a dalších produktů textilních továren. Jejich domy měly krytinu z pálených tašek či z eternitu. Nad střechami se otáčely vrtule větrných generátorů. Marie však věděla, že domorodci dodávají společnosti **ELVENFORREST Inc.** ručně šité obleky z podomácku utkaných látek, *home made* suvenýry i potraviny, vypěstované ekologickým způsobem. Všechny jejich dodávky spolykal turistický průmysl.

„Viděl jsem staré noviny ze začátku války,“ řekl zničehonic Havran. „Viděl jsem tam vaši fotku, majore Kováři. Podle toho, co tam psali, byste měl být ve vězení ještě teď.“

„Chtěli ze mě udělat válečného zločince, to jo,“ přikývl major. „Nakonec mě osvobodili. Moje kariéra šla stejně do hajzlu. Tenkrát jsem byl kapitán a dneska, po šestnácti letech, jsem jen pitomej major.“

„Povíte mi svou verzi toho, co se tehdy stalo?“

„Není žádná moje verze, Havrane. Je jenom pravda. A pravda je takováhle. Bylo mi osmadvacet. Právě se mi narodil první syn. Vozil jsem s manželkou kočárek. Takový pěkný dny tenkrát byly. Sluníčko a tak. Potom to prasklo... Mám vás obeznámit jen zhruba, nebo byste si to přál detailně?“

„Byl bych vděčný za detaily.“

„Tak dobře. Tou dobou jsme tady už pár let měli imigranty z válkou postižených muslimských zemí. Zavázali jsme se jich přijmout tři sta tisíc, všichni však věděli, že nám jich sem nacpali mnohem víc. Skočdopolová mluví o osmi stech tisících a já bych jí docela věřil. Všichni ti Súdánci, Somálci, Afghánci a Pákistánci sem přišli jako ohromně kvalifikovaná posila, což teda myslím ironicky. Uměli pást kozy a šikovně opravovali kalašnikovы pomocí dvou šutrů a ohně z velbloudího trusu. Což tady nikdo nepotřeboval. Taky si představovali, že tady budou řídit taxíky a prodávat kebab. Jenže taxíkama tady nikdo nejezdil a kebab nikdo nežral. Takže nepracovali, dělali bordel a rozčilovali se, že se nám nezamlouvá ten jejich islám. Sociální systém vysáli dosucha. Pak se proslechlo, že parlament potají odhlasoval přijetí dalších imigrantů. Potají, chápete? Podplacení poslanci, což byli jeden jako druhý buď předlistopadoví veksláci, šmelináři a estébáci, nebo jejich loutky, věděli, že je to špatný. Pokoušeli se to utajit. Prosáklo to až po třech tejdnech. Vypukly protesty a muslimové nezaváhali. Násilnosti, hořící auta, vyrabovaný obchody, prostě to, co muslimové obvykle dělají. První mrtvoly. Vietnamci měli pocit, že je to namířený proti nim, a začali z tajných skladů tahat zbraně. Vietnamci prej měli pod palcem veškerou ilegální produkci marjánky a pervitinu. Nevím, co je na tom pravdy, ale kde jsou drogy, tam jsou i zbraně, a Vietčáci měli těch zbraní fakt dost. Začalo to bejt hodně zlé. Cikáni si jednu chvíli připadali jako v ráji, jenže ten jejich cikánskej ráj se vzápětí změnil v peklo jak pro ně, tak pro nás ostatní. Nacpal jsem rodinu do auta a sešlápnul pedál směrem na Rozvadov. Jako všichni. Pak mi to ale nedalo. Zastavil jsem u krajnice, vystoupil jsem a nechal volant manželce. Tak blběj jsem byl. Klukovi byly sotva dva měsíce a já jsem nechal ženskou, aby se probíjela tím ródeem samotná. Díval jsem